

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ Ι. ΡΟΝΥ

Στὸ κομψὸ σαλόνι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου, ἡ Κλάρα Φάρνακλ, μιὰ ὠραία γυναῖκα ἐξήντα χρόνων μὲ κάτασπρα μαλλιά μὰ μὲ πρόσωπο θαυμάσια διατηρημένο, συζητοῦσε μὲ κάποια φίλη της.

— Εξαφνα, ἕνας μικρὸς γκρουμ τοῦ ξενοδοχείου τῆς ἐπῆγε ἕνα τηλεγράφημα. Ἡ κ. Φάρνακλ τὸ ἀνοίξε, τὸ διάβασε καὶ μιὰ ζωερὴ συγκίνησις ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της.

— Τί συμβαίνει, Κλάρα, τὴν ρώτησε ἡ φίλη της. Κανένα ἀσχημὸ νέο;

— Ὁχι, ἀγαπητή μου, ἀπάντησε ἡ κ. Φάρνακλ μὲ ὕφος δνειροπόλο. Ἀπλούστατα, τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ μοῦ ἔφερε μιὰ ὠραία ἀνάμνησι, τὴν ὠραιότερη ἀνάμνησι τῆς ζωῆς μου.

Ἡ κ. Φάρνακλ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὴ κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Νοιώθω μὲ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ σοῦ ἐκμυστηρεῦθῶ τὴν περιπέτεια ποῦ μοῦ θυμίζει τὸ τηλεγράφημα αὐτό. Ὡς σήμερα τὴν ἔχω κρατήσει μυστική. Ὑπάρχουν ὁμῶς στιγμὲς ποῦ θέλει ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὴν καρδιά του σ' ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο.

— Ἀκου... Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ταξίδευα στὶς θάλασσες ἐκεῖνες τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου τὰ νησιά εἶνε σπανι-

ώτατα. Ζητοῦσα νὰ ξεχάσω μὲ τὰ ταξίδια τὸν πόνο ποῦ εἶχα νοιώσει γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου μου συζύγου.

— Εξαφνα, κάποια νύχτα, τὸ βαπόρι μας ἔπιασε φωτιά. Ἡ φλόγις ἀπλωνόντουσαν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, γιὰτὶ φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας. Οἱ ἐπιβάτες, μισόγυμνοι, ὅπως εἶχαν πεταχθῆ ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους, ἔτρεχαν ἐξαλλοὶ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις γιὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ ναῦτες εἶχαν διατηρήσει κάπως τὴν ψυχραιμία τους, μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπιβληθοῦν στὸ πανικόβλητο ἐκεῖνο πλήθος.

— Ἐτσι τὸ ἔργο τῆς διασώσεως προχωροῦσε χωρὶς τάξι, χωρὶς ὀργάνωσι. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ ἦταν ὅτι δὲν κατάρθωσα, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες, νὰ ἐπιβιθασθῶ σὲ καμμιά ἀπὸ τὶς βάρκες. Ὅταν τὶς εἶδα ν' ἀπομακρύνονται ὅλες ἀπὸ τὸ βαπόρι, τρελλὴ ἀπὸ τὸν τρόμο μου, ἄρπαξα ἕνα σωσίβιο, τὸ πέρασα στὴ μέση καὶ ρίχτηκα στὴ θάλασσα.

— Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω κι' ἐγὼ πῶς, βρέθηκα μέσα σὲ μιὰ βάρκα, τῆς ὁποίας ὁ μοναδικὸς ἐπιβάτης ἦταν ἕνας νέος ἄντρας. Μέσα στὸ σκοτάδι ποῦ ἀπλωνόταν ἀκόμα, δὲν κατάρθωσα νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά του. Ἀπὸ τὴν σύντομη ὁμῶς συνομιλία μας, ἡ ὁποία, φυσικὰ, ἀφοροῦσε τὴν καταστροφή, ἔμαθα ὅτι ὁ σωτήρας μου ὀνομαζόταν Δανιὴλ Μορλόκ.

— Ὅταν ἀργότερα ἀνέτειλε τὸ φέγγαρι καὶ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ, μπόρεσα νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά του. Ἀναγνώρισα τότε στὸ πρόσωπό του κάποιον ἐπιβάτη ποῦ ἡ καμπίνα του στὸ βαπόρι ἦταν πλάι στὴ δική μου, χωρὶς ὡστόσο αὐτὸ νὰ εἶχε γίνει ἀφορμὴ νὰ γνωριστοῦμε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ. Ἦταν ἕνας νέος ἄντρας, τριάντα μόνον χρόνων, πολὺ συμπαθητικὸς καὶ καλοφτιαγμένος, μὲ γλυκὺτα μαῦρα μάτια.

***

Ἡ κ. Φάρνακλ στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε:

— Γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, ἀγαπητή μου, θὰ σοῦ πῶ ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες περιπλανιόμαστε, ἔρμαια τῶν κυμάτων, χωρὶς νὰ ξέρουμε ποῦ βρισκόμαστε. Ὁ καιρὸς, εὐτυχῶς, ἦταν καλὸς καὶ μέσα στὴν βάρκα εἶχαμε ἀρκετὰ τρόφιμα καὶ νερό... Ἐξαφνα ἕνα βράδυ, ἐνῶ εἶχα πειὰ ἀποκοιμηθῆ, ἔνοιωσα τὸν σύντροφό μου νὰ μὲ σκουντᾷ ἀνάλαφρα στὸν ὄμο γιὰ νὰ μὲ ξυπνήσῃ.

— Στεριά! μοῦ φώναξε μόνον μὲ εἶδε ν' ἀνοίγω τὰ μάτια.

— Πραγματικὰ, σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὴν βάρκα, διακρίνονταν στὸ σκοτάδι ἕνας μαῦρος ὄγκος.

— Ἄς περιμένουμε νὰ ξημερώσῃ, ἐπρόσθεσε ὁ Μορλόκ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος βρισκόμαστε ἀσφαλισμένοι σ' ἕναν μικρὸ ὄρμο.

Νικημένη ἀπὸ τὴν κούρασι, δὲν ἄργησα ν' ἀποκοιμηθῶ καὶ πάλι.

Τὸ πρωτὶ, ὅταν ξύπνησα, ὁ Δανιὴλ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν βάρκα καὶ στεκόταν ὄρθιος στὴν ἀκρογιαλιά.

— Ἡ καλὴ μας τύχη μᾶς ἔρριξε σ' ἕνα ὠμορφο νησάκι! μοῦ φώναξε μὲ τόνο πρόσχαρο καὶ φιλικό.

— Ἐνοιωσα κι' ἐγὼ στὴν ψυχὴ μου βαθειὰ χαρὰ κι' ἀνακούφισι ὅταν, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Μορλόκ, βγῆκα ἔξω... Δὲν εἶμαστε πειὰ στὴν διάθεσι τῶν κυμάτων!... Πατοῦσα με σὲ στερεὰ γῆ!...

— Θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε ἐδῶ ὅσο καιρὸ θέλουμε, εἶπε ὁ σύντροφός μου.

Ξαναθυμήθηκα τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν ἱστορία τοῦ Ροβινσῶνος καὶ τοῦ νησιοῦ του ποῦ εἶχα διαβάσει ὅταν ἦμουν μικροῦλα.

— Εἶνε μικρὸ βέβαια τὸ νησάκι αὐτό, ἐξακολούθησε ὁ Μορλόκ, ἀλλὰ ἔχει καὶ νερὸ καὶ φρούτα γιὰ νὰ μὴν πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα.

Θεωρῶ περιττὸ νὰ ἐπεκταθῶ στὶς λεπτομέρειες τῆς ἐγκαταστάσεώς μας στὸ ἐρημονῆσι. Ὁ σύντροφός μου ἦταν ἐπιδέξιός σὲ ὅλα καὶ ἐπὶ πλέον ἄριστος ψαράς. Ἐχτισε δυὸ καλύβες, τὴν μιὰ γιὰ μένα καὶ τὴν ἄλλη γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τρεφόμαστε μὲ φρούτα, μὲ ὠμορφα ψάρια ποῦ ἔπιανε ὁ σύντροφός μου καὶ μὲ τὰ στρεῖδια καὶ τ' ἄλλα ὕσπρακα ποῦ μάζευε στὴν ἀκτὴ.

— Ἐτσι δὲν ἀπελπιζόμαστε... Ἄργα ἢ γρήγορα θὰ περνοῦσε κάποια μέρα ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ μᾶς πάρῃ.

***

Ὁ καιρὸς, ἐν τῷ μεταξῷ, περνοῦσε ἀρκετὰ εὐχάριστα. Βοηθοῦσα ὅσο μποροῦσα τὸν σύντρόφου μου, ἀλλὰ, ὅπως καταλαβαίνεις, ὅλες σχεδὸν ἡ φροντίδες τῆς συντηρήσεώς μας ἔπεφταν σ' αὐτόν. Εὐτυχῶς, ὁ Μορλόκ ἦταν ἔξυπνος, ἐπινοητικὸς, ἀκούραστος. Κι' ἐπιπλέον περιποιητικὸς ὅσο δὲν παίρνει, τζένλεμαν σωστός! Φρόντιζε νὰ ἱκανοποιῆ ὅλες μου τὶς ἐπιθυμίες, προσπαθοῦσε — ὅσο βέβαια ἦταν δυνατόν αὐτό — νὰ μὴ μοῦ λείπη τίποτε, νὰ ἔχω κάθε ἔννεσι.

Ἐδειχνε γιὰ μένα μιὰ ἀφοσίωσι ποῦ μεγάλωνε ὀλοένα. Καὶ μιὰ μέρα κατάλαβα ὅτι ἐρωτοτροποῦσε μαζί μου, μὲ τρόπο ὁμῶς πολὺ λεπτὸ καὶ διακριτικόν. Ἡ ἔκπληξις κ' ἦταν ἀπερίγραπτη... Εἶχα περάσει πειὰ τὰ πενήντα κι' ὁ νέος αὐτὸς ἦταν μόνον τριάντα χρόνων! Καὶ ὁμῶς μοῦ φερνόταν ὡς νὰ ἦμουν πολὺ νεώτερή του...

Πῶς νὰ μὴν κολακευθῶ ἀπ' αὐτό; Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῶ;

Ἐβλεπα νὰ ξαναρχίζῃ γιὰ μένα ἡ ζωὴ, ἡ εὐτυχία, ἡ περιπέτεια, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠμορφα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος — ἄντρας ἢ γυναῖκα, ἀδιάφορο — ξαναθυμάται μὲ πόνο καὶ μὲ νοσταλγία, ὅταν τὰ νεῖατα του περάσουν καὶ τὰ μαλλιά του ἀσπρίσουν!

— Ὡ! πόσα ὄνειρα ἔπλαθα! Εἶχα μεθύσει ἀπὸ νεότητα, ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ ἔρωτα ἀπὸ αὐταπάτη!

Καταλάβαινα βέβαια ὅτι τὸ αἶσθημα ποῦ εἶχα προκαλέσει στὸν σύντρόφου μου ὀφείλετο κυρίως στὶς ἐξαιρετικὲς συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζούσαμε στὸ ναυάγιο, στὴ μοναξιά...

Τί μ' ἐνδιέφεραν ὁμῶς ὅλα αὐτά, τὴ στιγμὴ ποῦ ἦμουν εὐτυχισμένη;

Κι' ἕνα βράδυ, κάτω ἀπὸ τὸ γλυκὸ φῶς τῶν ἀστρῶν, ὁ Δανιὴλ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ ἔπαλλε ἀπὸ συγκίνησι:

— Σὰς ἀγαπῶ!

Ἐπειτα πῆρε τὰ χέρια μου μέσα στὰ δικά του κι' ἄρχισε Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 51)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

«Η γυναίκα μου με περιμένει... Θά της πάω σκνίπα στο μεθύσι!...»

ΜΑΞΙΜ.— ΕΙ—είδδες πηπώς γίνεται ό ά-ά-άνθρωπος όταν μιμε—μεθύση;...

ΤΟΤΟΣ.— Ναι, βλέπω τά χάλια και τών δυό σας... (Παίρνει ένα τσιγάρο από την σιγαροθήκη του, θιάζει κι' ένα σπύρτο, θιάζει τό σπύρτο στο στόμα του και τρίβει τό τσιγάρο στο κουτί).

Τί διάβολο έχουν τά σπύρτα αυτά και δέν ανάβουν!

ΜΑΞΙΜ.— "Ε... ττί λέτε... Πάάάμε νά κοι-ι-ι-ιμηθούμε.

ΖΑΚ.— Νσί, πάμε... 'Η γυναίκα μου με περιμένει...

(Ύστερα από δέκα λεπτά τής ώρας βρίσκονται και οι τρεις, χωρίς νά τό καταλάβουν πώς, στο καμπαρέ «Στάρ»...)

ΖΑΚ.— Ποιός είπε του σωφέρ νά μās φέρη έδω;

ΤΟΤΟΣ.— Ξέρω κι' έγώ;

ΜΑΞΙΜ.— Ού-ού-ούτε έγώ δδδέν ξέ-ξέ-ξέρω...

ΤΟΤΟΣ.— Μιά φορά, καλά είνε έδω.. "Ας πιούμε μία σαμπάνια...

(Ύρα 5η πρωινή. Τά γκαρσόνια του καμπαρέ είχαν τήν εύγενή καλωσύνη νά μεταφέρουν τούς τρεις φίλους... στο άντικρινό πεζοδρόμιο.)

ΖΑΚ.— Ξημέρωσε ή μου φαίνεται ότι ξημέρωσε;

ΤΟΤΟΣ.— Δέν βλέπω καλά... Αυτό τό δέντρο ήρθε και στάθηκε μπροστά μου!...

ΜΑΞΙΜ.— Ζάκ... 'Η γυ-γυ-γυναίκα σου θάάά σε πε-πε-περιμμένει!.. Θά ά-ά-άννησυχή...

ΖΑΚ.— Μπα! Θά κοιμήθηκε τέτοια ώρα... Δέν θά με περιμένη πειά... "Εχω μία έμπνευσι... Πάμε στο «Περροκέ» νά χορέψουμε λίγο και νά ξεμουδιάσουν τά πόδια μας;

ΤΟΤΟΣ.— Άστειεύσαι, βέβαια! 'Η ώρα είνε περασμένη! Πρέπει νά γυρίσης σπίτι σου... 'Η γυναίκα σου θά σε περιμένη!...

ΖΑΚ.— 'Η γυναίκα μου; "Α, ναι, ή γυναίκα μου!...

(Κουταουλχει σαν ζαλισμένο όρνίθι). 'Η γυναίκα μου... Χι, χι, χι!... ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 13)

Νά μου ψιθυρίση λόγια έρωτικά, τρυφερά και παθητικά, σαν νά είχε μπροστά του ένα δειλό κι' άθωο κορίτσι...

Πώς μπορούσα νά κρατηθώ και νά μήν πέσω στην άγκαλιά του; Πώς μπορούσα νά μή γίνω δική του;...

Ζήσαμε έτσι έξη όλόκληρους μήνες... Αυτή ήταν ή πιό ώραία περίοδος τής ζωής μου... Ποτέ δέν ήμουν τόσο εύτυχισμένη, ούτε στα καλύτερα χρόνια τής νεότητός μου...

Μιά μέρα όμως κάποιο βαπόρι πέρασε από κει και μās πήρε! Τό μαγικό μου όνειρο είχε τελειώσει πειά.

'Η κ. Φάρνακλ έμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές. "Επειτα πρόσθεσε με φωνή που μόλις άκουγόταν:

— Δέν ξέρω αν έκανα καλά, αγαπητή μου φίλη, που σου τά είπα όλ' αυτά... 'Αλλά φταίει τό τηλεγράφημα που έλαβα πρό όλίγου. Προέρχεται από έ κεί νον... Μου θυμίζει ότι σήμερα είνε ή επέτειος του ναυαγίου, του εύτυχισμένου, του εύλογημένου ναυαγίου μας...

I. ΡΟΝΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

(Συνέχεια από την σελίδα 12)

τήν παρηγοριά ότι εργάζεται για τό καλό τής ένδοξης πατρίδος του...

***

Δέν θέλουμε νά τελειώσουμε τό σημείωμα αυτό χωρίς νά σας αναφέρουμε κι' ένα ανέκδοτο, που χαρακτηρίζει επιγραμματικώτατα τήν άφέλεια του παλαιού και νέου Προέδρου τών 'Ηνωμένων Πολιτειών:

Μιά μέρα, παρουσιάστηκε ενώπιόν του ένας ταπεινός εργάτης, ό οποίος ήθελε νά παραπονεθί στον 'Ανώτατο 'Αρχοντα επειδή τόν έδωξε ό προϊστάμενός του από τήν εργασία του. 'Ο Ρουζβελτ κατάλαβε άμέσως ότι ό εργάτης αυτός δέν είχε δίκη και ότι ό εργοδότης του είχε λόγους σοβαρούς για νά τόν απομακρύνη από τό εργοστάσιό του.

— Καί τώρα, τί ζητάς από μένα; ρώτησε τόν παραπονούμενο.

— Νά μου θρήτε εργασία, κύριε Πρόεδρε!

— 'Απ' όσα μου είπες, έβγαλα τό συμπέρασμα ότι δέν ήσουν συνεπής στα καθήκοντά σου... Δέν μπορώ, λοιπόν, νά σου κάνω τίποτα...

— Μά, δούλεψα τέσσερα χρόνια στο εργοστάσιο αυτό!... διαμαρτυρήθηκε ό εργάτης. 'Ο προϊστάμενος δέν είχε τ' ικαίωμα νά με διώξη!...

— Κι' έγώ δουλεύω τέσσερα χρόνια για τήν 'Αμερική!

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 28)

δες ψάρια, με τήν έκρηξι τής δυναμίτιδος μέσα στα νερά, χαλούν τό γόνο όλόκληρων έκατομμυρίων ψαριών. «Μπομποπαδόροι» λέγονται οι δυναμιτιστάι που χρησιμοποιούν δυό και τρία φυσίγγια δυναμίτιδος μαζύ, τήν λεγομένη «μπόμπα», για νά ψαρέψουν μία μεγάλη ποσότητα ψαριών. «Τριτάκηδες» δέ οι ψαράδες που χρησιμοποιούν ένα τρίτον του φυσιγγίου δυναμίτιδος στο ψάρεμά τους.

Οι «μεγαλέμποροι» του λιμανιού επίσης είνε μία φοβερή πληγή του Πειραιώς. Αυτοί έχουν μία ένεσι γεμάτη ναρκωτικό πάντα στην τσέπη τους. 'Ο ναρκομανής λοιπόν τούς πλησιάζει, τούς ριχνει στην τσέπη τό αντίτιμον τής «καρφωτής», τής ένεσεως δηλαδή, κ' ύστερα προχωρεί σέρνοντας τά θρωμικά κουρέλια του. Τότε ό «έμπορος» ταχύνει κι' αυτός τό θήμα του, πλησιάζει τόν ναρκομανή και του καρφώνει τή σύριγγα στο κορμί του, όπου τύχει, πάνω από αυτά τά θρωμικά κουρέλια. "Επειτα εξακολουθεί νά προχωρή χωρίς κανείς ν' αντιληφθί αυτήν τήν ανατριχιαστική σκηνή! Μετά από λίγο όμως ό ναρκομανής καθώς θαδίζει, κυριεύεται από μία φοβερή ύπνηλία και σωριάζεται καταγής μέσα στη λάσπη...

'Ολοι αυτοί οι «έμποροι του θανάτου» είχαν κάποτε τό «στρατηγείο» τους σ' ένα σαπισμένο καράβι στις παληές δεξαμενές. 'Η άστυνομία όμως τούς ανακάλυψε και τούς κυνηγησε. Κι' έτσι σήμερα περιωρίσθηκαν νά κάνουν δουλειές του ποδαριού στο λιμάνι και στην πλατεία 'Ιπποδαμείας...

Οι άνθρωποι πάλι με τις «τρεις δακτυλίθρες και τήν φακή» είνε παρόμοιοι με τούς «παπατζήδες». Ζητούν από τό θύμα τους νά τούς θρή τήν φακή που τήν έχουν σκεπάσει με μία δακτυλίθρα. Καί μ' αυτό τόν άπλό όσο και σατανικό τρόπο κατορθώνουν νά «ξαφρίζουν» τό θύμα τους.

Τέλος έρχονται οι «βασιλείς τών σπηλαιών» τής Πειραικής, τής Καστέλλας και του Τουρκολίμανου, που είνε οι άλητες κ' οι άνθρωποι που έχουν ένα σκοτεινό παρελθόν. 'Εκει μέσα καταφεύγουν μόλις άνατείλη ό ήλιος για νά ξεκουραστούν από τή νυχτερινή δράσι τους. Κι' από εκεί τούς μαζεύει ή άστυνομία και τούς στέλνει στη φυλακή.

Καθώς βλέπετε, ό υπόκοσμος του Πειραιώς είνε έξ ίσου σκοτεινός και περιεργός όπως ακριβώς ό υπόκοσμος τής Μασσαλίας ή του 'Αμβούργου. Μά ή άστυνομία λιμένος κανει ό,τι μπορεί για νά περιορίση τήν δράσι τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 48)

Και ό κόμης συνέχισε με φωνή πιό αδύνατη...

— "Επρεπε νά κάνω τήν έξομολόγησι αυτή, γιατί σε λίγο δέν θά ζώ πειά...

Πλησίασε τόν πατέρα του, ό οποίος στεκότανε σε μία άκρη, έμβρόντητος, με μάτια όρθάνοιχτα από τρόμο, δαγκώνοντας τά χείλη του για νά μήν ξεφωνίση, και του είπε:

— Σου ζητώ συγγνώμη, πατέρα, για τήν λύπη που σου προξενώ... Μά ένας Βαλτανέζ δέν μπορεί νά ζήση ύστερ' από ένα τέτοιο σκάνδαλο... "Ηπια ένα φιαλίδιο λάβδανο... Λίγες στιγμές ζωής μου μένουν άκόμη...

Και με τρεμάμενα βήματα, βγήκε από τήν σάλλα του παιχνιδιού, ένώ οι παριστάμενοι τόν κύτταζαν άμίλητοι, άποσβολωμένοι...

'Ο μαρκήσιος ντέ Βλτανέζ έτρεξε από πίσω του, τόν άγκάλιασε και του είπε χαμηλόφωνα:

— Παιδί μου! Δέν πιστεύω νά έκανε τήν τρέλλα αυτή!... Θ' άποκαλύψω ότι έγώ είμαι ό πραγματικός ένοχος!...

— "Οχι, πατέρα! τραύλισε ό κόμης. Δέν έχεις τό δικαίωμα αυτό!... Μή ξεχνάς ότι έσύ δέν πρέπει ν' άτιμασθής επειδή έχεις γυιό... ένώ έγώ δέν έχω παιδιά για νά τούς κληροδοτήσω ένα ντροπισαμένο όνομα... "Ηταν προτιμότερο νά λείψω έγώ...

"Υστερ' από δέκα λεπτά τής ώρας, ό κόμης ντέ Βαλτανέζ δέν ζούσε πειά...

Κόμης ΕΜΕΡΙΚ

ψιθύρισε τότε ό Ρουζβελτ. Καί όμως αν με διώξης έσύ από τήν θέσι μου, με τήν μαύρη ψήφο σου, επειδή θά νομίζης ίσως ότι δέν είμαι ικανός... δέν θά μπορέσω νά θρώ πουθενά άλλού εργασία!... Αυτή είνε, αγαπητέ μου, ή τραγική μοίρα μας! Είμαστε όλοι εργάτες και μās έκτιμούν άναλόγως τής εργασίας μας!...